

løses, saaledes at ethvert underernæret Barn faar Mad, maatte han paa mit udtrykkelige Spørgsmaal, om der fandtes noget underernæret Barn i København i Fjor, som begærede Mad og ikke fik det, svare: Nej, det var der ikke.

Jeg vil blot med det samme sige til den højtærede Minister, at det selvfølgelig er Hensigten, saaledes som der staar i mit Ændringsforslag, at Procentdelen af Krigsskatten skal stilles til Raadighed udover de 4 Kr. pr. Indbygger, der eventuelt kan stilles til Disposition. Jeg vil dernæst gøre opmærksom paa med Hensyn til Krigsskatten, at det er ganske almindeligt, at Kommunen faar et særligt Udbytte af de Menneskers Fortjeneste, som bor i Kommunen; hele vor kommunale Lovgivning vidner jo derom. Maa jeg endelig sige til den højtærede Minister, at han maa erkende Rigtigheden af det, jeg har sagt, at ude i Frøderiksberg Kommune kan man hjælpe Folk med Brændsel og faa Statstilskud, men i Københavns Kommune kan man det ikke. Thi den Betragtning, at det ikke er noget Offer for Københavns Kommune at nedsætte Prisen paa 30,000 hl Koks eller mere, passer ikke. Det er selvfølgelig et Offer, for saa vidt det er en Indtægtsformindskelse.

Sandbæk: Ministeren advarede stærkt imod at gaa højere end til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. at fordele til Kommunerne efter de Regler, jeg har foreslaaet, og han begrundede det med, at en Kommune, der fik over 6,000 Kr., da de 500,000 Kr. skulde fordeles, i saa Fald vilde faa over 12,000 Kr. Nu ja, jeg ser ikke, at der deri er nogen Grund til at vige tilbage for at tage det større Beløb. Sagen er, at den paagældende Kommune havde en Udgift til de paagældende Formaal af 15,769 Kr., men Skatteevnen var saa lille, at der kun kunde opkræves 785 Kr. i Indkomst- og Formueskat til Staten. Jeg har forudset, at der mulig kunde være Kommuner, som kunde faa over Halvdelen af deres Udgifter refunderet, og i det Lovforslag, jeg forelagde, staar der i Slutningen: „ingen Kommune kan i samlet Statstilskud erholde over Halvdelen af de i § 3, første Stykke, under a, b, c og d nævnte Udgifter.“

Jeg er Ministeren taknemmelig for, at han har taget Forslaget frem og vil søge gennemført Bestemmelsen om $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men jeg skal ikke nægte, at det, hvis det er muligt at gennemføre en Bestemmelse om en hel Million Kroner til Fordeling efter

de Regler, der stod i mit Lovforslag, vil være en ret væsentlig Forbedring. Den højtærede Minister var i Tvivl om, hvorvidt det var den retfærdigste Fordeling; jeg deler ikke den Tvivl; jeg mener, det vil være den bedste Maade at bruge en Million Kroner paa.

P. Th. Nielsen: Den højtærede Minister gjorde mig den Ære at citere forskellige Udtalelser, som jeg var fremkommet med under Korndebatten i Fjor, blandt andet ogsaa Udtalelser, hvoraf det fremgik, at jeg havde været inde paa Tanken om og i Prisreguleringskommissionen havde fremsat Forslag om at regulere Prisen paa Brød ned til Gavn for alle paa den Maade, at alle de velhavende kom til at tage Del i Byrden. Det er rigtigt, den Tanke har jeg været inde paa, og et saadant Forslag har jeg fremsat i Prisreguleringskommissionen og ogsaa her; men jeg fik ganske vist hverken i Prisreguleringskommissionen eller her Tilslutning fra de Radikale eller Socialdemokraterne, ikke heller fra den højtærede Minister her i Tinget. Den højtærede Minister undgik omhyggeligt ved sine Citater at nævne, at Forudsætningen for dette Forslag var, at Prisreguleringsforanstaltningerne bortfaldt. Den højtærede Minister citerede ogsaa, hvis jeg hørte rigtigt, nogle af de Udtalelser, der findes som Bilag til Forslaget, og som jeg har fremsat om det Madsen-Mygdalske Forslag, men den højtærede Minister maa jo vide, hvad han ogsaa glemte at nævne — om det var med Villie eller ikke, skal jeg ikke kunne sige —, at naar jeg da foreslog, at man f. Eks. skal bruge Krigsskatten til Nedsættelse af Priserne, hvilede dette ogsaa paa den Forudsætning, at en saadan Foranstaltning skulde afløse de Prisreguleringsforanstaltninger med Maksimalpriser o. s. v., som vi hidtil har haft. Jeg skal for øvrigt indrømme, at jeg ved Lovforslagets første Behandling dog havde tænkt mig, at der maaske var Mulighed for for en enkelt Vares Vedkommende at regulere Prisen ned til Gavn for alle, men ved at tænke nærmere over det og se, hvilke Beløb der er stillet til Raadighed, tror jeg dog ikke, det lader sig gøre; thi hvis vi regulerer Brødprisen ned til Gavn for alle med en Udgift af 20 Øre paa et 8-Punds Rugbrød, vil det koste 14 Mill. Kr.; det ret begrænsede Beløb, som der fra Statens Side er stillet til Raadighed, vil da omtrent medgaa hertil, og der bliver for faa Midler tilbage.